

Downloaded via the EU tax law app / web

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 19 juli 2012 (*)

”Andra och sjätte mervärdesskattedirektiven – Ingående mervärdesskatt – Återbetalning av det överskjutande beloppet – Betalning av ränta – Förfarande”

I mål C-591/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Förenade kungariket) genom beslut av den 25 november 2010, som inkom till domstolen den 14 december 2010, i målet

Littlewoods Retail Ltd m.fl.

mot

Her Majesty’s Commissioners for Revenue and Customs,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot och A. Prechal samt domarna R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet (referent), D. Šváby och M. Berger,

generaladvokat: V. Trstenjak,

justitiesekreterare: handläggaren A. Impellizzeri,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 november 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Littlewoods Retail Ltd m.fl., genom D. Anderson och L. Rabinowitz, QC, samt genom S. Elliott, barrister,
- Förenade kungarikets regering, genom C. Murrell, i egenskap av ombud, biträdd av D. Wyatt, QC,
- Tysklands regering, genom T. Henze, K. Petersen och J. Möller, samtliga i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom G. de Bergues och N. Rouam, båda i egenskap av ombud,
- Cyperns regering, genom K. Lykourgos och E. Symeonidou, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom C. Wissels, i egenskap av ombud,
- Finlands regering, genom H. Leppo, i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom R. Lyal och C. Soulay, båda i egenskap av ombud, och efter att den 12 januari 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande, följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkning av unionsrätten vad gäller ersättning av ekonomisk skada som en skattskyldig person har lidit på grund av att vederbörande har betalat in för mycket mervärdesskatt.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, bolagen i koncernen Littlewoods (nedan kallade Littlewoods) och, å andra sidan, Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (nedan kallade Commissioners), angående villkoren för ersättning av den skada som Littlewoods lidit till följd av att koncernen har betalat in för mycket mervärdesskatt.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

3 I artikel 8 i, och i punkt 13, i bilaga A till, rådets andra direktiv 67/228/EEG av den 11 april 1967 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – struktur och tillämpningsföreskrifter för det gemensamma systemet för mervärdesskatt (EGT 1967, 71, s. 1303) anges beskattningsunderlaget för mervärdesskatt bland annat vad gäller tillhandahållande av varor och tjänster.

4 I artikel 11 C 1 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1, svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) (nedan kallat sjätte direktivet), föreskrivs följande:

”1. Om varor eller tjänster avbeställs eller inte godkänns eller om betalning helt eller delvis uteblir eller om priset har nedsatts efter det att tillhandahållandet ägt rum, skall beskattningsunderlaget nedsättas i överensstämmelse därmed på de villkor som medlemsstaterna bestämmer.

För de fall att betalning helt eller delvis uteblir får medlemsstaterna dock göra undantag från denna bestämmelse.”

Den nationella rätten

5 1994 års lag om mervärdesskatt (Value Added Tax Act 1994) (nedan kallad VAT Act 1994) innehåller bestämmelser om administration, uppbörd och indrivning av mervärdesskatt samt om överklagande till en specialdomstol. Enligt denna lag kan Commissioners driva in förfallen mervärdesskatt som skattskyldiga ännu inte har betalat, och skattskyldiga kan återfå inbetald mervärdesskatt för vilken betalningsskyldighet inte förelåg. Den innehåller även bestämmelser om ränta på belopp som de skattskyldiga ska betala till Commissioners respektive på belopp som Commissioners ska betala till de skattskyldiga.

6 I section 80 i VAT Act 1994 föreskrivs följande:

"Kreditering eller återbetalning av för högt deklarerad eller för mycket inbetald mervärdesskatt

1. Har en person

a) lämnat in en mervärdesskattedeclaration till Commissioners för en viss redovisningsperiod (oavsett när den löpte ut), och

b) därvid såsom utgående mervärdesskatt deklarerat ett belopp som inte utgjorde utgående mervärdesskatt att betala,

ska Commissioners kreditera den skattskyldige detta belopp.

...

1B. Har en person för en viss redovisningsperiod (oavsett när den löpte ut) till Commissioners erlagt ett belopp såsom för mervärdesskatt som inte utgjorde mervärdesskatt som skulle betalas till dem, och detta inte var

a) ett belopp som inte utgjorde utgående mervärdesskatt att betala men som deklarerats såsom utgående mervärdesskatt, ...

...

är Commissioners skyldiga att återbetala detta belopp till den skattskyldige.

2. Commissioners är endast skyldiga att kreditera eller återbetala belopp enligt denna bestämmelse efter ansökan därom.

2A. Om

a) ett belopp ska krediteras den skattskyldige efter en ansökan enligt punkt 1 eller punkt 1A ovan och,

b) hela eller delar av beloppet, efter eventuella avdrag för belopp enligt denna lag, alltjämt återstår för att krediteras den skattskyldige,

är Commissioners skyldiga att betala (eller återbetala) det sålunda återstående beloppet till den skattskyldige.

...

7. Om inte annat föreskrivs i denna section ska Commissioners inte vara skyldiga att kreditera eller återbetala något belopp som redovisats eller betalats till dem såsom mervärdesskatt som inte utgjorde mervärdesskatt som skulle betalas till dem."

7 När en ansökan enligt section 80 i VAT Act 1994 har beviljats kan den skattskyldige även begära ränta på det för mycket betalade beloppet, beräknad enligt section 78 i VAT Act 1994. I section 78 föreskrivs följande:

"Ränta vid vissa fall av fel från myndighetens sida

1. När en skattskyldig person till följd av ett fel från Commissioners sida har

a) redovisat ett belopp för utgående skatt som inte utgjorde utgående mervärdesskatt att betala

och Commissioners därmed, enligt section 80 punkt 2A, är skyldiga att betala (eller återbetala) detta belopp till den skattskyldige eller

b) har underlåtit att enligt section 25 ansöka om kreditering av ett belopp som den skattskyldige var berättigad till kreditering för och som Commissioners därmed är skyldiga att betala till den skattskyldige eller

c) (på annat sätt än som avses i a eller b ovan) till Commissioners har erlagt ett belopp såsom för mervärdesskatt som inte utgjorde mervärdesskatt att betala och som Commissioners därmed är skyldiga att återbetala den skattskyldige eller

d) för sent har erhållit betalning av ett belopp som Commissioners var skyldiga att betala till den skattskyldige med avseende på mervärdesskatt,

ska Commissioners, om och i den mån de inte är skyldiga att göra så enligt andra bestämmelser än denna, betala ränta till den skattskyldige för den tillämpliga perioden i enlighet med följande bestämmelser i denna section.

...

3. Ränta enligt denna section ska utgå enligt den räntesats som gäller enligt section 197 i 1996 års skattelag [Finance Act 1996]. ...”

8 Den ränta som ska betalas enligt section 78 i VAT Act 1994 beräknas enligt section 197 i 1996 års skattelag och enligt 1998 års förordning om flygpassagerarskatt och andra indirekta skatter (ränta) (Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998). Enligt dessa bestämmelser fastställs ränta, med avseende på section 78, sedan år 1998 utifrån en beräkningsmodell utgående ifrån de genomsnittliga baslåneräntorna hos sex clearingbanker, kallad referensräntan. För perioden mellan år 1973 och år 1998 anges räntorna i tabell 7 i nämnda förordning. Den ränta som tillämpas enligt section 78 är referensräntan minus en procentenhet. I section 78 anges också den ”tillämpliga period” för vilken ränta ska betalas. Såvitt avser det nationella målet började denna löpa när Commissioners erhöll det för mycket inbetalda beloppet och upphörde när Commissioners godkände återbetalning av det belopp på vilket ränta ska betalas.

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

9 Enligt den nationella domstolen har klagandena i det nationella målet, utom holdingbolaget Littlewoods Limited, bedrivit katalogbaserad hemförsäljning sedan mervärdesskatten infördes i Förenade kungariket under år 1973. Bolagen delade ut kataloger och sålde katalogvarorna genom ett nätverk av personer kallade representanter. Representanterna erhöll provision på försäljningar som skett av dem eller genom dem (försäljningar genom tredje man). Denna provision, som kunde erhållas kontant, tillämpades på egna tidigare gjorda inköp eller på framtida egna köp, med förhöjd provisionsats.

10 Från år 1973 till och med oktober år 2004 behandlades provisionen på försäljningar genom tredje man felaktigt som vederlag för tjänster som representanten tillhandahållit Littlewoods. Den borde, enligt såväl unionsrätten som nationella bestämmelser, ha behandlats som rabatt på tidigare inköp, om den utgick i form av kontanter eller tillämpades på sådana inköp, eller på framtida inköp, om den tillämpades med förhöjd provisionssats på sådana inköp. Littlewoods betalade således för mycket mervärdesskatt på vissa leveranser eller tillhandahållanden, eftersom det beskattningsbara beloppet med avseende på levererade varor felaktigt ansågs vara högre än det egentligen var.

11 Den nationella domstolen anser därför att det inte förelåg någon lagstadgad betalningsskyldighet vare sig enligt direktiv 67/228, såvitt avser de överdebiterade beloppen vad gäller åren före 1978, eller enligt sjätte direktivet, vad gäller åren från och med 1978.

12 Littlewoods ansökte hos Commissioners om återbetalning av för mycket inbetald mervärdesskatt. Sedan oktober 2004 har Commissioners återbetalat för mycket inbetald mervärdesskatt, om 204 774 763 GBP, till Littlewoods. Återbetalningarna av dessa belopp skedde enligt section 80 i VAT Act 1994.

13 Enligt section 78 i VAT Act 1994 utbetalades även enkel ränta, uppgående till 268 159 135 GBP, på det återbetalade beloppet.

14 Littlewoods har vid High Court yrkat att Commissioners ska betala ytterligare omkring 1 miljard GBP till bolaget. Detta belopp motsvarar enligt Littlewoods den nytta som Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har haft av att ha tillgång till kapitalbeloppet av den för mycket inbetalade mervärdesskatten. Enligt Littlewoods har beloppet beräknats med hänvisning till den sammansatta ränta som tillämpades när Förenade kungarikets regering lånade pengar under den ifrågavarande perioden. Vid beräkningen har den redan erhållna enkla räntan beaktats.

15 Littlewoods har i målet vid den nationella domstolen till stöd för sin talan hänvisat till två möjligheter enligt nationell rätt att föra talan. Den första är talan om återbetalning av skatt som uppburits i strid med gällande rätt, vanligen benämnd Woolwich-talan (*Woolwich claim*), och den andra är talan om återbetalning av belopp som har betalats som en följd av felaktig rättstillämpning (*mistake-based claim*).

16 Den nationella domstolen har härvid betonat att fristen för att väcka en Woolwich-talan är sex år från och med dagen för inbetalningen av den för mycket inbetalda skatten, medan fristen för att väcka talan om återbetalning av belopp som har betalats som en följd av felaktig rättstillämpning är sex år, från och med den dag då den berörda personen upptäckte eller, med uppvisande av skälig omsorg, borde ha upptäckt felet.

17 Nämnda domstol anser att dessa preskriptionsfrister i den nationella rätten är förenliga med kraven i unionsrätten.

18 I de nationella målen är följande utrett:

– Från år 1973 till och med oktober år 2004 uppbar Commissioners de omtvistade mervärdesskattebeloppen i strid med unionsrätten och den nationella rätten.

– Littlewoods har rätt till återbetalning av den för mycket inbetalda mervärdesskatten i enlighet med unionsrätten och den nationella rätten, eftersom motsvarande belopp har betalats in till Commissioners.

– Enkel ränta, beräknad enligt bestämmelserna i den nationella rätten, har också betalats till

Littlewoods enligt dessa bestämmelser.

– Villkoren för talan om skadestånd mot staten för överträdelse av unionsrätten är inte uppfyllda.

19 Enligt den nationella domstolen är inte någon av de åberopade talemöjligheterna tillämplig i det aktuella fallet. Den anser att den för mycket inbetalda mervärdesskatten enbart kunde återfås genom en ansökan enligt section 80 i VAT Act 1994 och att Littlewoods enbart kunde begära ränta på grundval av section 78 i samma lag. Enligt den nationella domstolen ska Littlewoods yrkanden följaktligen, om enbart nationell rätt tillämpas, ogillas enligt nämnda sections 78 och 80.

20 Samma domstol hyser dock tvivel angående huruvida en sådan lösning är förenlig med unionsrätten.

21 Mot denna bakgrund beslutade High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1. När en skattskyldig person har betalat för mycket mervärdesskatt, vilken medlemsstaten har påfört i strid med villkoren i unionsbestämmelserna om mervärdesskatt, är då den kompensation som föreskrivits av medlemsstaten förenlig med unionsrätten, när den innebär a) återbetalning av de för mycket inbetalda kapitalbeloppen och b) betalning av enkel ränta på dessa belopp i enlighet med nationell lagstiftning, såsom section 78 i [VAT Act 1994]?

2) Om så inte är fallet, följer det då av unionsrätten att den kompensation som föreskrivs av medlemsstaten ska omfatta a) återbetalning av de för mycket inbetalda kapitalbeloppen och b) betalning av sammansatt ränta såsom ett mått på värdet för medlemsstaten av tillgången till det för mycket inbetalda beloppet och/eller på den skattskyldiges förlorade tillgång till samma belopp?

3) Om svaren på frågorna 1 och 2 båda är nekande, vilka krav ställs då enligt unionsrätten avseende den kompensation som medlemsstaterna har att föreskriva, förutom återbetalning av för mycket inbetalda kapitalbelopp, när det gäller värdet av tillgången till detta belopp och/eller ränta?

4) Om svaret på fråga 1 är nekande, medför då den unionsrättsliga effektivitetsprincipen att en medlemsstat är skyldig att inte tillämpa begränsningar i nationell lagstiftning (såsom sections 78 och 80 i [VAT Act]) av inhemska möjligheter till talan eller kompensation som, utan dessa begränsningar, skulle kunna göras gällande av den skattskyldige för att tillvarata den unionsrättsliga rättighet som fastslagits av domstolen i dess svar på de första tre frågorna, eller är det tillräckligt att den nationella domstolen underlåter att tillämpa sådana begränsningar enbart med avseende på en av dessa möjligheter till talan eller kompensation?

Vilka andra principer ska vägleda den nationella domstolen för att ge ändamålsenlig verkan åt denna unionsrättsliga rättighet så att den unionsrättsliga effektivitetsprincipen upprätthålls?”

Prövning av tolkningsfrågorna

22 Den nationella domstolen har ställt tolkningsfrågorna, vilka ska prövas tillsammans, i huvudsak för att få klarhet i huruvida det är förenligt med unionsrätten att det i nationell rätt föreskrivs, i en situation som den i de nationella målen – i vilken mervärdesskatt som har tagits ut i strid med unionsrätten har återbetalats till den berörda skattskyldiga personen – att enkel ränta ska betalas på detta belopp, eller om unionsrätten kräver att det i den nationella rätten föreskrivs att sammansatt ränta ska utgå såsom ett mått på värdet av tillgången till de för mycket inbetalda beloppen och/eller på det förlorade värdet av tillgången till samma belopp, eller någon annan möjlighet till kompensation, vilken domstolen i så fall ombeds att precisera. Om den nationella

lagstiftningen är oförenlig med unionsrätten, vill den nationella domstolen få klarhet i vilka åtgärder den i så fall ska vidta till följd därav.

23 Domstolen påpekar inledningsvis, såsom framgår av beslutet om hänskjutande, att Littlewoods i det nationella målet inte har väckt en skadeståndstalan med åberopande av att Förenade kungariket har överträtt unionsrätten, utan en talan om återbetalning av mervärdesskatt som har tagits ut i strid med unionsrätten.

24 Det följer av fast rättspraxis att rätten att erhålla återbetalning av skatter och avgifter som i en medlemsstat har tagits ut i strid med unionsregler utgör en följd av och ett komplement till de rättigheter som enskilda har tillerkänts i unionsbestämmelserna, såsom dessa har tolkats av domstolen (se, bland annat, dom av den 9 november 1983 i mål 199/82, *San Giorgio*, REG 1983, s. 3595, punkt 12, svensk specialutgåva, volym 7, s. 389, och av den 8 mars 2001 i de förenade målen C-397/98 och C-410/98, *Metallgesellschaft m.fl.*, REG 2001, s. I-1727, punkt 84). En medlemsstat är således i princip skyldig att återbetala skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten (dom av den 14 januari 1997 i de förenade målen C-192/95–C-218/95, *Comateb m.fl.*, REG 1997, s. I-165, punkt 20, domen i det ovannämnda målet *Metallgesellschaft m.fl.*, punkt 84, dom av den 2 oktober 2003 i mål C-147/01, *Weber's Wine World m.fl.*, REG 2003, s. I-11365, punkt 93, samt dom av den 12 december 2006 i mål C-446/04, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, REG 2006, s. I-11753, punkt 202).

25 Det ska dessutom erinras om att domstolen har slagit fast att enskilda, när en medlemsstat har tagit ut skatter i strid med unionsbestämmelser, ska ha rätt till återbetalning inte bara av den rättsstridigt uppburna skatten, utan också av de belopp som betalats till denna stat eller som innehållits av denna i direkt anslutning till denna skatt. Detta omfattar även förluster i form av att penningbelopp inte är disponibla på grund av det förtida uttaget av skatten (domarna i de ovannämnda målen *Metallgesellschaft m.fl.*, punkterna 87–89, och *Test Claimants in the FII Group Litigation*, punkt 205).

26 Det framgår av denna praxis att principen om att medlemsstaterna är skyldiga att betala ränta på skatter och avgifter som tagits ut i strid med unionsrätten följer av unionsrätten.

27 I avsaknad av unionslagstiftning ankommer det på varje medlemsstat att i sin interna rättsordning fastställa villkoren för hur sådan ränta ska betalas, bland annat villkoren för räntesatsen och sättet för beräkning (enkel eller sammansatt ränta). Dessa villkor måste följa principerna om likvärdighet och effektivitet, det vill säga de får varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande anspråk grundade på bestämmelser i nationell rätt eller vara utformade på ett sådant sätt att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *San Giorgio*, punkt 12, dom av den 2 oktober 2003 i det ovannämnda målet *Weber's Wine World m.fl.*, punkt 103, och dom av den 6 oktober 2005 i mål C-291/03, *MyTravel*, REG 2005, s. I-8477, punkt 17).

28 Enligt fast rättspraxis innebär effektivitetsprincipen alltså att medlemsstaterna inte får göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten (se dom av den 7 januari 2004 i mål C-201/02, *Wells*, REG 2004, s. I-723, punkt 67, och dom av den 19 september 2006 i de förenade målen C-329/04 och C-422/04, *i-21 Germany och Arcor*, REG 2006, s. I-8559, punkt 57).

29 I det nu aktuella målet innebär denna princip att de nationella bestämmelserna om bland annat beräkning av den eventuella räntan inte får medföra att den skattskyldiga personen fråntas möjligheten till adekvat ersättning för den förlust som den för mycket inbetalda mervärdesskatten har förorsakat vederbörande.

30 Det ankommer på den nationella domstolen att fastställa om så är fallet i det nationella målet, varvid hänsyn ska tas till samtliga omständigheter i det nationella målet. Det ska härvid påpekas att det framgår av beslutet om hänskjutande att Commissioners, i enlighet med section 78 i VAT Act 1994, har betalat ränta till Littlewoods på den mervärdesskatt som har tagits ut i strid med unionsrätten. Med tillämpning av dessa bestämmelser har Littlewoods erhållit enkel ränta till ett belopp av 268 159 135 GBP, motsvarande ränta för ungefär 30 år, ett belopp som överstiger kapitalbeloppet – vilket uppgår till 204 774 763 GBP – med mer än 23 procent.

31 Vad gäller frågan huruvida likvärdighetsprincipen har iakttagits i det nationella målet ska det erinras om att iakttagandet av denna princip förutsätter att den aktuella nationella bestämmelsen tillämpas på samma sätt på talan som grundar sig på åsidosättande av unionsrätten som på talan som grundar sig på åsidosättande av nationell rätt när föremålet och grunden för talan är likartade. Principen ska emellertid inte tolkas så, att den ålägger en medlemsstat en skyldighet att utvidga sitt mest fördelaktiga nationella system till att omfatta samtliga fall av talan på ett visst rättsområde. För att säkerställa iakttagandet av denna princip ankommer det på den nationella domstolen, som är ensam om att ha direkt kunskap om villkoren för talan om återbetalning från staten, att kontrollera huruvida de regler som i den nationella rätten är avsedda att säkerställa skyddet av enskildas rättigheter enligt unionsrätten är förenliga med likvärdighetsprincipen, och pröva såväl föremålet för som de väsentliga beståndsdelarna i en sådan, på nationell rätt grundad, talan som påstås vara likartad. Härvid ska den nationella domstolen pröva likheten mellan de olika typerna av talan vad avser deras föremål, grund och väsentliga beståndsdelar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 oktober 2009 i mål C-63/08, Pontin, REG 2009, s. I-10467, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

32 Enligt den nationella domstolen innebär tillämpningen av section 78 i VAT Act 1994 att två talemöjligheter enligt *common law* är uteslutna, närmare bestämt Woolwich-talan och talan om återbetalning grundad på felaktig rättstillämpning. Den nationella domstolen vill i huvudsak få klarhet i huruvida, för den händelse det fastställs att sections 78 och 80 i VAT Act 1994 strider mot unionsrätten, den omständigheten att begränsningen i dessa bestämmelser beträffande Woolwich-talan inte tillämpas, i det nationella målet, skulle kunna innebära att ränta betalas i enlighet med unionsrätten, eller huruvida nämnda begränsning inte ska tillämpas med avseende på någon möjlighet till talan eller kompensation enligt *common law*.

33 Såsom framgår av fast rättspraxis är den nationella domstolen, i fall då en nationell rättsregel är oförenlig med direkt tillämplig unionsrätt, skyldig att inte tillämpa den nationella regeln, samtidigt som denna skyldighet inte begränsar de behöriga nationella domstolarnas behörighet att bland den nationella rättsordningens olika förfaranden tillämpa dem som lämpar sig för tillvaratagande av de individuella rättigheter som unionsrätten ger (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 27 oktober 1993 i mål C-337/91, van Gemert-Derks, REG 1993, s. I-5435, punkt 33, dom av den 22 oktober 1998 i de förenade målen C-10/97–C-22/97, IN. CO. GE. 90 m.fl., REG 1998, s. I-6307, punkt 21, och av den 19 november 2009 i mål C-314/08, Filipiak, REG 2009, s. I-11049, punkt 83).

34 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska tolkningsfrågorna besvaras så, att unionsrätten ska tolkas på så sätt att en skattskyldig person som har betalat in för mycket mervärdesskatt, vilken den berörda medlemsstaten har tagit ut i strid med unionens mervärdesskattelagstiftning, har rätt till återbetalning av den i strid med unionsrätten uttagna mervärdesskatten samt rätt till

ränta på densamma. Frågan huruvida räntan på det återbetalningspliktiga kapitalbeloppet ska beräknas enligt ett system med enkel ränta, ett system med sammansatt ränta eller enligt något annat system ska fastställas i nationell rätt, med iakttagande av effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen.

Rättegångskostnader

35 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Unionsrätten ska tolkas så, att en skattskyldig person som har betalat in för mycket mervärdesskatt, vilken den berörda medlemsstaten har tagit ut i strid med unionens mervärdesskattelagstiftning, har rätt till återbetalning av den i strid med unionsrätten uttagna mervärdesskatten samt rätt till ränta på densamma. Frågan huruvida räntan på det återbetalningspliktiga kapitalbeloppet ska beräknas enligt ett system med enkel ränta, ett system med sammansatt ränta eller enligt något annat system ska fastställas i nationell rätt, med iakttagande av effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: engelska.